

1. ÚVOD

Znáte ten pocit, když mezi spoustami rozmanitých cizích dobrodružství narazíte na jedno, při kterém se vám rozbuší srdce, pak ho opatrně vyženete z mysli, protože tohle přece není pro vás, to by nešlo, jenže ono se usadí někde vzadu v hlavě a vy se čím dál častěji přistihnete, jak brouzdáte weby a načítáte informace, a najednou zjistíte, že „v tom lítáte“? Už není cesty zpět. Pokud to máte jako já a vaším osudem se stane super dlouhý trek nebo vyhlášená poutní cesta, máte štěstí. Můžete se na to dobře připravit a může to být opravdu zábava.

Knížka, kterou právě držíte v ruce, má za cíl vám s tím pomoci a nasměrovat vás tak, aby vaše cesta nebyla utrpením, ale zábavou.

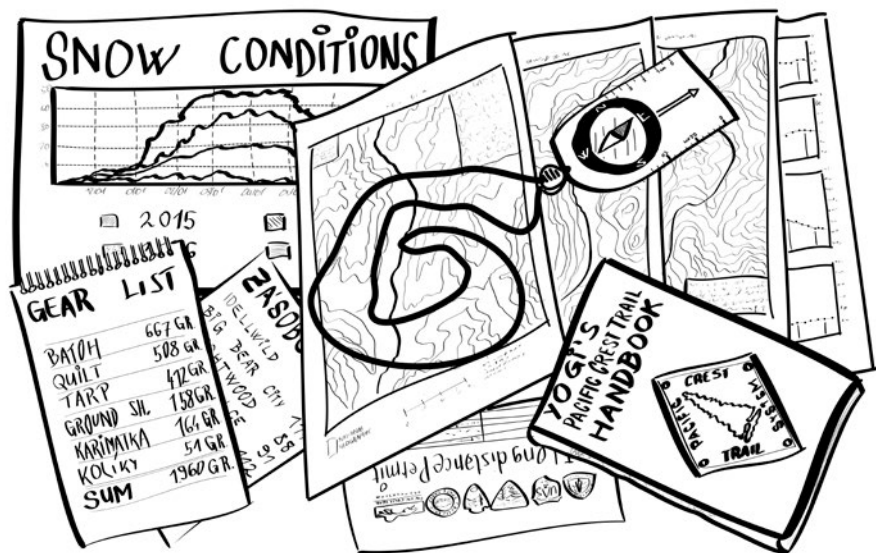
Pro mě se stal osudným rok 2011, setkání s Markétou a tři písma PCT – Pacific Crest Trail (Pacifická hřebenovka) – díky knize a filmu *Divočina* nejpopulárnější dálkový pochod v Americe a nejspíš i na světě. Tuto nádhernou trasu jsme si sice prošli až v následujícím roce, ale už načítání informací a plánování takového dobrodružství změnilo úplně všechno, co jsem si myslel, že o trekování vím. Do té doby jsem řešil, kolik různých vychytávek, „nezbytností“, udělátek a náhradních věcí potřebuju, abych měl dojem, že jsem připravený, a najednou se dozvídám, že nést si víc než 6–7 kg vybavení je jednoznačná cesta k neúspěchu. Šest kilo na pět měsíců v divočině. To bude asi nějaký omyl... Nebyl a 130 dní na 4 250 km dlouhé cestě nás přesvědčilo, že přístup NALEHKO funguje a že šlapat klidně i 40 km denně s batohem na zádech může být zábava.

Když to pochopíte a propadnete tomu, není cesty zpět. Takže následovaly další pěší dobrodružství a testování hromady vybavení završené ziskem tzv. Triple Crown of Hiking, tj. neoficiální ocenění za úspěšné dokončení tří doposud nejdelších světových treků. Je to paradox, tohle ocenění je vlastně naprosto bezcenné. Nejcennější je to, co během měsíců strávených na cestě poznáte a prožijete. Přátelé, komunita a příběhy, jichž jste neoddělitelnou součástí. Krásně to demonstruje několik „náhod“, jejichž sled se během několika let v mém životě uzavřel v pevný kruh – v knížce *Divočina*, o které bych se asi nikdy nedozvěděl, pokud bych PCT nešel, vystupuje poměrně důležitá postava – Greg. Není to smyšlená kniha a skutečný Greg existuje. Víme to, protože jsme ho na Continental Divide Trailu (CDT) s manželkou potkali. Došlo k tomu za poměrně dramatických okolností v horách Colorada a během pár dní se z nás stali dobří přátelé. A tenhle Greg zakládá s partou nadšenců do ultralehkého vybavení a dlouhých treků v devadesátých letech minulého století spolek ALDHA West. Asi nebude náhoda, že velká část těchhle chlapíků dnes vlastní nejslavnější značky vyrábějící ultralehké vybavení a já s nimi pravidelně komunikuji, když se snažím do Čech jejich vybavení dostat v rámci našeho projektu NALEHKO.com. Úplně jinak se nám komunikuje, když víme, že naše kroky vedly stejnou cestou a jde nám o stejnou věc.

Život je pestrý, a čím delší cesta je, tím je rozmanitější!

V USA existuje několik kongresem ustanovených Národních scénických trailů – i několik tisíc kilometrů dlouhých pěších tras, které vedou odlehlými oblastmi divoké přírody. Tři nejdelší a nejznámější tvoří tzv. Triple Crown of Hiking. Patří sem:

- ▷ AT – Appalachian Trail (Appalačská stezka, cca. 3 500 km): nejstarší americká dálková trasa přes horské hřebeny na východním pobřeží USA.
- ▷ PCT – Pacific Crest Trail (Pacifická hřebenovka, cca. 4 250 km): nádherná, rozmanitá trasa přes pouště a hory na západě USA, od mexické hranice do Kanady.
- ▷ CDT – Continental Divide Trail (4 500–5 000 km): po všech stránkách nejnáročnější trasa po nejvyšších hřebenech Skalistých hor od Mexika po Kanadu.

2. Pro koho je kniha určena

Přečíst si ji může určitě každý, ale význam bude mít jen pro někoho. Nechci tvrdit, že ultralight přístup je nejlepší ve všech směrech a pro všechny.

Rád používám příklady s auty, protože auta známe všichni. Stejně jako sporták je nejlepší auto pro někoho, kdo se rád svezí a ocení dokonalé jízdni vlastnosti, určitě nebude dobrou volbou pro toho, kdo potřebuje pravidelně převážet palety se zbožím.

A podobné je to i s ultralehkým vybavením a přístupem NALEHKO. Abych to líp vysvětlil, rozdělím pro potřeby této knihy všechny, kdo rádi tráví čas venku, na dvě kategorie podle typu „postižení“:

1. chodiči – naším prokletím je někam dojít, cítit pohyb, přeběhnout celý horský hřeben, i když má stovky kilometrů, poznat nová místa, dojít dál, výš, potkávat nové přátele; cesta je pro nás cíl

2. táborníci – vezmou buď partu a kytary a jdou se usadit někam, kde jim bude u ohně dobře, nebo nabalí víno a knížku a utáboří se někde u jezera, kde si můžou vychutnávat pomalu plynoucí čas

Určitě už víte, kam mířím. Ano, tahle knížka bude chutnat hlavně chodičům. Pro táborníka není problém donést těžký batoh pár kilometrů na místo určení a po několika dnech relaxování zase zpátky. Když ale chcete přes víkend přejít celé Jeseníky nebo během dvoutýdenní dovolené 300kilometrový horský trek i s dopravou na místo, odkud vyrazíte, tak

musíte být lehcí a rychlí. A taky by vám to mělo dělat radost. Mordovat se můžete v práci.

S oblibou říkám, že já si jezdím ty tisíce kilometrů pěšky horami užívat, a ne neustále bojovat o život. I když máte situaci většinou pod kontrolou, vždycky přijdou momenty, kdy je to nebezpečné. Když jste připravení a výlet si užíváte, vychýlí vás taková situace z komfortu do chvíle nekomfortu. Když připravení nejste, trpíte pod těžkým batohem a už tak téměř stále bojujete o život, tak nemáte rezervu a nebezpečná situace často končí tragicky.

Dobrou zprávou je, že nikdy není na nic pozdě – na svých cestách potkáváme i sedmdesátníky s batohem na zádech, kteří spokojeně šlapou na příč kontinentem.

Jako třeba stařík Ilusive, který v sedmdesáti letech vyrazil na Appalačskou stezku s tím, že chce celou letní sezonu strávit venku, spát pod stanem a chodit. Tolik se mu to zalíbilo, že na konci neodletěl domů jako ostatní, ale koupil si kolo a domů na Floridu jel pár měsíců na něm. Přes zimu Floridu pro změnu obešel. Potom opět popadl kolo a jel do Minnessoty k prameni Mississippi. Tam vyměnil kolo za kánoi a přes zimu sjel celou řeku až do Mexického zálivu. Na jaře 2016 se odtud vydal pěšky přes celý Texas do Nového Mexika na start skoro 5 000 km dlouhého Continental Divide Trailu. Tam jsme měli možnost ho během těžkých etap v zasněžených Skalistých horách poznat. CDT dokončil a domů opět vyrazil v kánoi po řece Missouri. Je obrovskou inspirací pro všechny a taky zosobněním neuvěřitelné vůle, odhodlání a radosti ze života!

Více se dočtete na <https://elusive.blog/chronology/>.

Špatnou zprávou je, že knížka, do které se pouštíte, není ucelený návod, který můžete do písmene zkopírovat a bude fungovat pro každého. Ne-najdete tady ani doporučení typu: „Kupte si to a to, protože to je nejlepší.“ Musíte vědět, jak které vybavení funguje a jak ho správně používat, a podle toho si namíchat a odzkoušet svůj vlastní „koktejl“ vybavení a postupů, který vám bude vyhovovat. Spoléhat na vlastní úsudek. Neházet zodpovědnost na hromádku vybavení v batohu.

Bezpečí a komfort na treku není primárně o tom, co máte v batohu, ale o tom, co máte v hlavě!

Tahle knížka je pro vás, pokud:

- » chcete větší volnost a pohyb venku s batohem si užívat
- » chcete dojít dál, přejít něco, co vám dřív připadalo nemožné
- » máte zdravotní problémy a vláčet těžký batoh nemůžete, přesto chcete dlouhou cestu zažít
- » díky věku už potřebujete míň kilo na zádech a přitom víc komfortu na svojí vysněné pouti
- » chcete prostě zkusit dělat věci jinak

3. Proč vlastně hmotnost batohu řešit

Důvodů nejspíš bude nekonečně mnoho. Začnu tím, co k ultralightu přivedlo mě. Byla to v roce 2011 příprava na PCT. Měl jsem už dost cestování letadlem i autem, toho neustálého balení a vybalování, vyhozeného času a propáleného benzínu v autech a autobusech. Navíc neustálé přepínání mentálního naladění mezi prací a dobrodružstvím na krátkou dobu. Chtěl jsem to jinak. Toužil jsem zažít úplně jiné dobrodružství. Strávit mnohem víc času v divočině a přitom stále mít cíl. Ne se jen tak potloukat světem. Čtyři měsíce na treku krásnýma horama zněly jako dokonalé řešení. Do té doby se celý trek za jednu sezonu dařilo projít jen pár desítkám nadšenců ročně a klíčem k úspěchu bylo úplně jiné, lehoučké vybavení. Ponořil jsem se do příprav, otestoval několik nových konceptů, změnil hodně názorů i návyků a ultralightu propadl. Když chcete zažít něco nového, musíte začít dělat něco jinak.

Jak prohlásil Albert Einstein: „*Definice šílenství je dělat věci pořád stejně, ale čekat jiný výsledek.*“

Proč fungovat NALEHKO:

- » Otevřou se pro vás nová dobrodružství, odlehlejší, delší, bláznivější.
- » Je to lepší pro klouby, záda, výrazně snížíte riziko úrazu kvůli únavě, možnost vyrazit, i když vaše zdraví není stoprocentní.
- » Je to bezpečnější, protože jste připravenější, víte, co děláte, a jste mobilnější, pokud se vyskytnou potíže.
- » Protože je to nesmírně fajn!